

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zastoupená Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 2. 2022, č. j. 42 A 11/2020 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 14. 2. 2022, č. j. 42 A 11/2020 - 44, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. SBS 09066/2020/ČBÚ-23. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „*OBÚ*“) ze dne 13. 1. 2020, č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/6 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Posledně zmíněným rozhodnutím OBÚ uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) – dále jen „*horní zákon*“, kterého se dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina, na rypadlo K 10000/K74, organizace Severočeské doly a. s., kde je vykonávána hornická činnost, kam je vstup zakázán, kde setrvala do 19:45 hod., kdy byla zajištěna Policií ČR z důvodu protiprávního jednání. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 13 000 Kč.

[2] Krajský soud se zabýval námitkou zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby, neshledal ji však důvodnou. Uvedl, že za počátek běhu jednoleté promlčecí doby je považován den následující po dni spáchání přestupku, tedy den 1. 7. 2018. Konec promlčecí doby tedy dle krajského soudu připadl na den 30. 6. 2019, přičemž OBÚ dne

15. 1. 2019 vydal příkaz č. j. SBS 23264/2018/OBÚ-04/1, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku. Ke dni vydání příkazu došlo k přerušení běhu promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „*přestupkový zákon*“), a počala běžet promlčecí doba nová, jejíž konec připadl na den 15. 1. 2020. Prvostupňové rozhodnutí vydal OBÚ dne 14. 1. 2020, tedy před uplynutím promlčecí doby. Na tom, že vydáním příkazu dne 15. 1. 2019 došlo k přerušení běhu promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona, nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně proti příkazu podala odpor.

[3] Žalobkyně dále namítala, že v projednávané věci byla porušena zásada *ne bis in idem*. Žalobkyně byla prvostupňovým rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, a příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 30. 8. 2018, č. j. MELT/50748/2018, byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „*zákon o právu shromažďovacím*“). Krajský soud dospěl k závěru, že zatímco přestupku podle horního zákona se žalobkyně dopustila tím, že neoprávněně vnikla do důlního díla, přestupku podle zákona o právu shromažďovacím se dopustila až v době, kdy se již nacházela v důlním díle a neuposlechla výzvu Policie ČR, aby je opustila. Spácháním přestupku podle horního zákona žalobkyně ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných tímto zákonem, zatímco spácháním přestupku podle zákona o právu shromažďovacím ohrozila zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Dle krajského soudu se tak jedná o vícečinný souběh přestupků, a zásada *ne bis in idem* tudíž nebyla porušena.

[4] Dle krajského soudu nebyla důvodná ani žalobní námitka, dle níž nebyl naplněn materiální znak přestupku. Žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu daného přestupku, přičemž krajský soud neshledal významné okolnosti, které by vyloučily porušení nebo ohrožení právem chráněného zájmu společnosti. Takovou významnou okolností nemůže být ani žalobkyní uváděná skutečnost, že se na místě protestu nacházela pouze jako novinářka. Novinářská činnost, jež je do jisté míry chráněna svobodou projevu zakotvenou v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, dle krajského soudu neopravňuje novináře k porušování platných právních předpisů, resp. nezpůsobuje nenaplnění materiální stránky přestupku. Dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V daném případě byl vstup do důlního díla omezen zákonem, a to právě z důvodu ochrany práv druhých (právo vykonávat legálně povolenou důlní činnost) a ochrany zdraví samotných nepovolaných osob. Krajský soud se dále vypořádal také s odkazy žalobkyně na právo na odpor dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod, institut krajní nouze dle § 24 přestupkového zákona a institut přípustného rizika dle § 27 přestupkového zákona.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Výslovně se v ní nevyjadřuje k otázce přijatelnosti kasační stížnosti.

pokračování

[6] Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je, co se týče vypořádání námítky promlčení přestupku, částečně nepřezkoumatelný. Odkazuje totiž pouze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2020, č. j. 4 As 250/2020 - 55, který se relevantní otázkou výslovně nezabýval, a neuvádí jiné věcné argumenty. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, ani se závěrem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021 - 37, č. 4341/2022 Sb. NSS. Dle stěžovatelky má účinky meritorního rozhodnutí, včetně přerušení promlčecí doby, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a který se tak stal pravomocným a vykonatelným. Pravidlo, že je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením, bylo do § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona doplněno zákonem č. 417/2021 Sb. až po spáchání přestupku stěžovatelkou. Citované ustanovení nelze užít retroaktivně. Rovněž nelze znění § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona účinné v době spáchání přestupku vykládat za použití analogie, která by rozšiřovala podmínky promlčení v neprospěch stěžovatelky (obviněné). Příkazu, proti němuž byl podán odpor, tak dle stěžovatelky nelze pro účely přerušení běhu promlčecí doby přisuzovat povahu oznámení o zahájení řízení, ani povahu rozhodnutí o uznání viny. Stěžovatelka navrhuje předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[7] Krajský soud dle stěžovatelky nesprávně posoudil také námitku porušení zásady *ne bis in idem*. Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovatelka uznána vinnou za to, že „unikla do prostoru dolu navzdory výzvě (v tomto řízení jsou ve skutkové větě slova: **'kam je vstup zakázán'**) a setrvala navzdory další výzvě k odchodu (v tomto řízení jsou ve skutkové větě slova: **dokud nebyla zajištěna policií**)“; zvýraznění přidáno stěžovatelkou – pozn. NSS. Prvostupňové rozhodnutí a podklady pro jeho vydání tak svědčí o tom, že se nejedná o dva samostatné skutky. Stěžovatelka odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a uvádí, že pluralita chráněných zájmů je nepodstatná, neboť klíčová je „*faktická následku*“. Za totožné jednání (skutek), které má stejnou povahu a vede k týmž následkům, není možné stejnou osobu trestat opakovaně, byť by totéž jednání sankcionovaly různé předpisy.

[8] Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, namítá stěžovatelka, že krajský soud vycházel z nesprávné úvahy, dle níž jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech také materiální znak přestupku. Stěžovatelka se přestupku dopustila veřejným jednáním, s cílem poukázat na veřejně prospěšné cíle (ochrana životního prostředí a klimatu) a informovat o nich. To lze stěží považovat za běžně se vyskytující případ. Krajský soud se v napadeném rozsudku zabýval tím, že stěžovatelka se na místě nacházela jako novinářka a uvedl, že se nejedná o skutečnost, která by vylučovala protiprávnost jejího jednání. Tím podle stěžovatelky polemizuje s argumentací o okolnostech vylučujících protiprávnost, kterou však stěžovatelka nevznesla. Naopak ke stěžovatelkou předestřeným argumentům se krajský soud „*nijak nevyjádřil*“.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že pokud je prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením. Současně příkaz fakticky oznamoval zahájení řízení o přestupku. K porušení zásady zákazu dvojího trestání konstatuje, že se žalobkyně dopustila dvou

přestupků podle odlišných právních předpisů. Svým jednáním žalobkyně rovněž naplnila jak formální, tak materiální znak přestupku.

[10] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, *že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[11] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[12] Jak je uvedeno výše, stěžovatelka se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřila. Z kasační stížnosti nicméně vyplývá, že v ní stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti.

[13] Nejvyšší správní soud se však s těmito tvrzeními neztotožňuje. Rozsudek krajského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný, a krajský soud se v něm vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami. Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Krajský soud se však otázkou běhu promlčecí doby zabýval v odstavcích 26 až 28, z nichž jsou zřejmé úvahy, které jej vedly k jeho závěru. O tom, že je tento závěr krajského soudu opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s ním v kasační stížnosti věcně polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti rozsudku fakticky nebylo možné. Dále stěžovatelka uvádí, že se krajský soud „*nijak nevyjádřil*“ k jejím argumentům týkajícím se naplnění materiálního znaku přestupku. Ani toto tvrzení neodpovídá obsahu napadeného rozsudku. Krajský soud se s žalobní argumentací týkající se naplnění materiálního znaku přestupku vypořádal zejména v odstavcích 39 a 40 napadeného rozsudku. Povinností krajského soudu přitom nebylo reagovat na každou dílčí argumentaci stěžovatelky a tu obsáhle vyvrátit, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Krajský soud se vyjádřil rovněž k tomu, zda v projednávané věci nenastaly okolnosti vylučující protiprávnost stěžovatelčina jednání, přestože stěžovatelka v žalobě tuto argumentaci předestřela pouze v obecné rovině, s odkazy na jednotlivá zákonná ustanovení.

pokračování

[14] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl. Skutkově obdobnými věcmi, v nichž stěžovatelé (jiní účastníci akce „KLIMAKEMP 2018“) vznesli v podstatě totožné námitky jako v nyní posuzované věci, se kasační soud již zabýval v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 31. 10. 2022, č. j. 4 As 100/2022 - 32, a ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022 - 28, či v usneseních ze dne 1. 12. 2022, č. j. 5 As 27/2022 - 38, ze dne 25. 5. 2023, č. j. 10 As 254/2022 - 36, a ze dne 29. 6. 2023, č. j. 8 As 95/2022 - 37.

[15] Otázka přerušení běhu promlčecí doby v případě vydání příkazu, který byl později zrušen na základě podaného odporu, byla judikaturou kasačního soudu opakovaně řešena. V rozsudku ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 75/2019 - 24, Nejvyšší správní soud konstatoval, že příkaz, proti kterému byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Takovým příkazem však bylo obviněnému oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona (ve znění účinném do 31. 1. 2022). Totožný právní názor vyplývá také z rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 109/2020 - 44, v němž zdejší soud opět výslovně uvedl, že příkaz představuje oznámení o zahájení řízení, přičemž přerušení běhu promlčecí doby se váže na jeho doručení. Tentýž závěr vyplývá také z rozsudků zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 1 As 84/2018 - 33, a ze dne 7. 10. 2020, č. j. 3 As 48/2018 - 43. Konečně v rozsudku ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021 - 37, č. 4341/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[j]e-li řízení o přestupku zahájeno vydáním příkazu, proti kterému byl účinně podán odpor, přerušuje se promlčecí doba oznámením příkazu obviněnému [§ 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].“ S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledává důvod ani pro postoupení věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s.; k dané otázce existuje ustálená a bezrozporná judikatura kasačního soudu.

[16] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, dle kterého krajský soud v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity na posuzovanou věc aplikoval § 32 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném od 1. 2. 2022. Krajský soud tak totiž nepostupoval a toto zákonné ustanovení aplikoval ve znění účinném do 31. 1. 2022. I toto dřívější znění § 32 odst. 2 přestupkového zákona však bylo vykládáno tak, že příkaz, proti kterému byl účinně podán odpor, má povahu oznámení o zahájení řízení, a promlčecí doba se tak přerušuje jeho doručením (viz judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v předchozím odstavci tohoto rozsudku).

[17] Lze pouze korigovat dílčí nepřesnost krajského soudu, podle kterého došlo k přerušení jednorocní promlčecí doby již vydáním příkazu (dne 15. 1. 2019), neboť k přerušení došlo teprve v důsledku oznámení zahájení řízení, tedy doručením příkazu (dne 16. 1. 2019). Nejedná se však o pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti, jelikož nemá dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[18] Taktéž k námitce porušení zásady *ne bis in idem* se Nejvyšší správní soud v obdobných případech opakovaně vyjadřoval (srov. již výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 175/2022 - 28, či usnesení ze dne 7. 12. 2022, č. j. 4 As 82/2022 - 45, a ze dne 22. 2. 2023, č. j. 2 As 182/2022 - 32). Ve výše citovaném usnesení č. j. 8 As 95/2022 - 37, pak Nejvyšší správní soud shrnul, že „[s]těžovatel spáchal přestupky ve vícečinném souběhu,

lišilo se jak jednání, kterým byly přestupky spáchány, tak jejich následky. Formální znaky přestupku podle horního zákona stěžovatel naplnil tím, že **vnikl** do důlního díla, kam je vstup zakázán. Přestupek dle zákona o právu shromažďovacím naplnil tím, že neuposlechl pokyn policisty k opuštění prostoru lomu Bílina. Skutkové podstaty předmětných přestupků navíc chrání odlišné zájmy. Přestupky podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích chrání zájem na řádném průběhu shromáždění (a v širších důsledcích veřejný pořádek), přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona cílí na ochranu dobývání ložisek nerostů, zajištění bezpečnosti při této činnosti (a tím pádem na ochranu života a zdraví) a též na ochranu majetku subjektů, které provádějí hornickou činnost“ (zvýraznění doplněno – pozn. NSS). V již výše citovaném usnesení č. j. 2 As 182/2022 - 32 kasační soud uzavřel, že podstata jednání naplňujícího skutkové podstaty obou přestupků (podle horního zákona a zákona o právu shromažďovacím) se liší, a v takovém případě je aplikace zásady *ne bis in idem* z povahy věci vyloučena – jde o více skutků, a není tudíž naplněn znak *idem*.

[19] Otázkou naplnění materiálního znaku přestupku se zdejší soud rovněž zabýval v mnoha rozhodnutích (srov. rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46, ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013 - 26, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, a ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28). Ve skutkově obdobném případě Nejvyšší správní soud naplnění materiálního znaku přestupku podrobně zkoumal a dospěl k závěru, že „(...) výkon základních práv zaručených Listinou stěžovatelku sám o sobě neopravňuje k protiprávnímu jednání. Stěžovatelka nerozporuje, že vnikla do zakázaného prostoru důlního díla, za což ji žalovaný potrestal v souladu s § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona (není relevantní, zda přitom došlo či nedošlo k poruše chráněného zájmu, neboť jak uváděla i stěžovatelka v kasační stížnosti, uvedený přestupek je povahy ohrožovací). Toto rozhodnutí by mohlo být vyhodnoceno jako nezákonné pouze za předpokladu, že by s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřeně zasahovalo (porušovalo) do stěžovatelčiny svobody projevu a práva pokojně se shromažďovat. Z výše uvedených důvodů však Nejvyšší správní soud shledal, že o takový případ v projednávané věci nešlo“ (viz již výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 175/2022 - 28). V citovaném rozsudku kasační soud dále podotkl, že vniknutí do důlního díla nebylo jedinou možností, jak mohla stěžovatelka svůj názor vyjádřit. Proti těžbě hnědého uhlí mohla protestovat i jinde a jinak. V také již shora zmíněném rozsudku č. j. 4 As 100/2022 - 32 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že společenskou nebezpečnost protiprávního jednání nemůže eliminovat ani politická pohnutka.

[20] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení před krajským soudem nedošlo k zásadnímu pochybení, a stěžovatelka v kasační stížnosti ani nepředestřela žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatelka nepředestřela ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[22] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.;

pokračování

č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu